

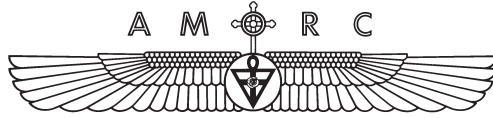
MANIFESTO

**Nieuwe Chymische Bruiloft
van Christian Rosenkreutz
1616 - 2016**

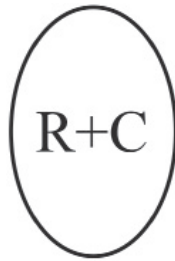
Cosmica lex successit !

© copyright Opperste Raad van de A.M.O.R.C.

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFESTO

1616 - 2016
De nieuwe Chymische Bruiloft
van Christian Rosenkreutz

Eerste editie: januari 2016
Alle rechten voorbehouden

MANIFESTO

Als schrijver van dit Manifest wil ik mij graag aan u voorstellen, voordat u het begint te lezen. In het verleden kende men mij onder de naam Christian Rosenkreutz, de mythische stichter van de Orde van het Rozekruis, een geheim genootschap waarvan de oorsprong door geschiedkundigen van de esoterie wordt gesteld op het begin van de 17e eeuw. De Traditie ervan is echter veel ouder en kan worden teruggevoerd op de Mysteriescholen van het Oude Egypte.

In de *Fama Fraternitatis*, gepubliceerd in 1614, wordt in detail uiteengezet hoe en waarom ik, na in de gehele wereld gezocht te hebben naar de geleerdste mensen uit die tijd, uiteindelijk besloot om de Orde van het Rozekruis op te richten. Aanvankelijk werd deze Orde gevormd door een paar leden die bekend waren met het hermetisme, de alchemie en de kabbala, maar zij breidde zich uit en bleef werkzaam tot vandaag de dag. Als stichter van de Orde ben ik steeds blijven toezien op haar lotsbestemming; bij tijd en wijle vanuit het spirituele gebied, en dan weer terwijl ik op Aarde geïncarneerd was.

Een tweede Manifest, de *Confessio Fraternitatis*, werd in het daaropvolgende jaar, 1615, gepubliceerd. Zonder in detail te treden, kan ik zeggen dat het een uitbreiding van de *Fama* is en dat de voorschriften en het functioneren van de Rozekruisers Broederschap, zoals ik die had vastgelegd, erin worden uitgewerkt. Ook worden er onthullingen in gedaan over het *Liber Mundi* (het Boek van de Wereld) over het ware doel van de alchemie en over de Kennis van de Rozekruisers die tot een succesvolle spirituele regeneratie van de Mensheid kan leiden.

Een derde Manifest, gepubliceerd in 1616, werd aan de twee voorgaande toegevoegd. In een geheel andere stijl doet het verslag van een droom uit de tijd dat ik mij bezighield met het vestigen van de Orde van het Rozekruis. Gedurende deze droom zag ik mijzelf op een inwijdende reis die zeven dagen in beslag nam. Aan het einde daarvan werd ik uitgenodigd bij de huwelijksvoltrekking tussen een Koning en een Koningin, in een geheimzinnig kasteel. Deze allegorische droom,

met een veelheid aan alchemistische verwijzingen, is het onderwerp geweest van vele interpretaties, waarvan sommige welsprekend en inspirerend zijn, andere vergezocht en zelfs absurd.

In mijn huidige leven werd ik geboren op 13 december 1982 in Parijs, de Stad van Licht, waar de Rozekruisers zich in 1623 bekendmaakten door overal in de straten aanplakbiljetten op te hangen. Graag wil ik u herinneren aan wat deze affiches zeiden:

“Wij, de vertegenwoordigers van het hoogste College van het Rozekruis, verblijven zichtbaar en onzichtbaar in deze stad, bij de gratie van de Allerhoogste, tot wie het hart van de rechtvaardigen zich wendt. Wij spreken zonder boeken of tekens – en leren dit ook aan anderen – in alle talen van de landen waar wij willen verblijven om de mensen, onze gelijken, te bevrijden van hun misvattingen over de dood.

Indien iemand ons slechts uit nieuwsgierigheid wil ontmoeten, zal hij nooit met ons in contact komen. Als echter zijn oprechte wil hem ertoe brengt zich te laten inschrijven bij onze Broederschap, dan zullen wij, die de gedachten beoordelen, hem tonen dat wij waarlijk onze beloften nakomen. Zo vermelden wij niet de plaats waar wij in deze stad verblijven, aangezien de gedachten van de lezer, samen met zijn oprechte wil, ons naar hem en hem naar ons zullen leiden.”

Aangezien ik onbekend wil blijven, ga ik u niet vertellen waar ik woon of wat ik doe, of iets anders wat u naar mij zou kunnen leiden. In overeenstemming met de voorschriften die mijn broeders en ik onszelf lang geleden hebben opgelegd, moet ik ‘onzichtbaar’ blijven. Misschien ontmoeten wij elkaar op zekere dag, doch als dat het geval is, zal ik het zijn die u benadert. Wees echter overtuigd van mijn onvoorwaardelijke liefde voor het Rozekruis, dat mijn spirituele pad is en zal blijven, tot aan mijn uiteindelijke hereniging met de Universele Ziel.

U kunt ervan verzekerd zijn, dat ik nimmer de tijd of de moeite zou hebben genomen om deze pagina’s te schrijven, wanneer ik het niet als een dringende noodzaak had gevoeld. Ik volg daarbij een droom die ik had in de nacht van 20 maart 2015, de eerste lentedag.

De inhoud en de aard ervan spoorden mij aan om er een verslag van te schrijven. Ik laat het oordeel aan u over. Nadat ik naar bed was gegaan, waarbij ik eerst de tijd nam om te mediteren over de dag die ik zojuist had doorgebracht en die naar het mij toescheen constructief was geweest, viel ik in slaap. Op het diepste punt van mijn slaap, zag ik mijzelf plotseling in een glazen ei, dat ongeveer drie meter hoog was met een wand van een paar centimeter dik. Het buitengewoon mooie ei was volledig doorzichtig en volmaakt symmetrisch en gelijkmatig. Ik stond in het midden ervan, alsof ik zweefde, en voelde mij bijzonder goed.

Toen mijn verbazing was weggeëbd, beschouwde ik het ei aandachtig, en op dat moment zag ik – bovenaan gegraveerd in het glas en evenwichtig verdeeld rond de buitenkant – de symbolen van zout, kwik en zwavel: \ominus ♁ \triangle_{\oplus} . Ze waren op zo'n wijze gerangschikt, dat ze in een denkbeeldige driehoek met elkaar verbonden konden worden.

Halverwege het ei, herkende ik de symbolen van aarde, lucht, water en vuur: ∇ \triangle ∇ \triangle . Ze waren zo geplaatst rond de omtrek, dat ze een onzichtbaar vierkant vormden.

Op het lagere deel van het ei, wederom gelijkmatig gerangschikt rond de buitenkant, kon ik de Hebreeuwse letters Alef, Mem en Sjen zien: \aleph \aleph \aleph . Ook deze konden tot een denkbeeldige driehoek worden verbonden.

Ik merkte tevens op dat er op de ronding aan de bovenkant van het ei een afbeelding was van de Zon, als een kroon, en op de ronding aan de onderkant een afbeelding van de Maan.

Aan mijn linkerzijde kon ik van de bovenkant naar de onderkant van het ei lezen: *'Ad Rosam per Crucem'*, en aan mijn rechterzijde, van de onderkant naar de bovenkant: *'Ad Crucem per Rosam'*. Dit geheel kwam overeen met een esoterische formule die aan alle Rozekruisers bekend is, doch waarover ik hier zal zwijgen ...

Eerste stadium

Lunae auspiciis...

Plotseling begon het ei langzaam op te stijgen waarna het rustig tot stilstand kwam. Ik zou niet kunnen zeggen hoe lang dit opstijgen duurde, doch ik voelde dat ik een andere dimensie werd binnengevoerd. Dit gevoel werd bevestigd toen ik, kijkend naar de ruimte om mij heen, de Aarde kon aanschouwen. Ze draaide langzaam om haar as, omgeven door een buitengewoon stralende aura. Door dit adembenemend mooie beeld begreep ik beter waarom zij ‘*de blauwe planeet*’ wordt genoemd en waarom astronauten zo zeer overweldigd zijn bij het zien van de Aarde vanuit hun voertuig of vanuit ruimtestations, dat zij niet langer twijfelen aan het bestaan van God. Terwijl ik in deze aanschouwing verzonken was, maakte een zachte stem vanuit de ruimte zich aan mij kenbaar:

“Zie het Grote Werk van de Maan: de menselijke soort waarvan u deel uitmaakt, heeft zich opnieuw met de Natuur verbonden en leeft daarmee in volkomen harmonie. De mensen hebben eindelijk begrepen dat de planeet waarop zij het voorrecht hebben te wonen, hun moeder is en dat de dieren, voor waarvoor zij de diepste liefde en respect koesteren, hun broeders en zusters zijn. Sterker nog: zij weten dat alle wezens die de Aarde bewonen, voertuigen zijn voor de Universele Ziel, en dat elk van hen – op zijn eigen wijze en zijn eigen niveau – deelneemt aan de Kosmische Evolutie.”

In mijn poging om te zien vanwaar deze stem kwam, bespeurde ik, niet ver bij mij vandaan, een etherische, zilverachtig getinte gestalte die in mijn richting keek. Zowel geïntrigeerd als gefascineerd door wat ik waarnam, bepeinsde ik welke betekenis ik eraan kon geven in verband met het idyllische tafereel dat ik voor mij zag. Daarop begon het ei, waarin ik mij nog steeds bevond, opnieuw te stijgen.

... Cosmica lex successit !

Tweede stadium

Martis auspiciis...

Wederom – ik kan niet zeggen na hoeveel tijd – kwam het ei tot stilstand. Wat ik toen zag, was net zo fascinerend en inspirerend als daarvoor, doch ik had een nog breder zicht op de Aarde. Terwijl ik er vol vreugde naar keek, verscheen er een andere etherische gestalte, van een buitengewoon stralend rood die mij vriendelijk maar ook indringend aankeek en zei:

“Zie het Grote Werk van Mars: de economie gaat in de gehele wereld vooruit en draagt bij aan het welzijn van alle mensen, waardoor de maatschappij rustig en harmonieus is. Gebaseerd op één munteenheid, bevordert ze ook de handel tussen de landen, en draagt bij aan hun solidariteit ten opzichte van elkaar. Er is geen gebrek of armoede meer, want alle mensen bezitten wat zij nodig hebben om gelukkig te zijn en in materieel opzicht in goede omstandigheden te leven.”

Terwijl ik naar de Aarde keek en naar het spirituele wezen luisterde, merkte ik op dat het glas van het ei lichtelijk rood was geworden, zonder feitelijk de kleuren te beïnvloeden van datgene wat ik erbuiten kon zien. Het viel mij ook op, dat de oorspronkelijke dikte ervan iets was afgenomen, maar dit maakte mij niet ongerust. Ik voelde me heel goed en ervoer een groot gevoel van lichtheid.

... Cosmica lex successit !

Derde stadium

Mercurii auspiciis...

Toen het ei voor een derde maal tot stilstand kwam, wekte het uitzicht dat zich vanuit deze ‘kosmische etage’ aan mij voordeed – naast de schoonheid ervan, die nog steeds even verheven was – de indruk van een enigszins woelige wereld die niettemin vredig was. Hoe zal ik het zeggen, het leek wel een gestructureerde chaos. Een andere etherische gestalte, met een oranjeachtige glans, verscheen daarop aan mij en onthulde het volgende:

“Zie het Grote Werk van Mercurius: de mannen en vrouwen die de Aarde bevolken, gedragen zich als wereldburgers, met al het positieve dat hiervan het gevolg is ten aanzien van hun onderlinge verhoudingen, zoals samenwerking, delen, solidariteit en broederlijkheid. Er is een Wereldregering, die op geen enkele wijze de nationale regeringen vervangt, maar hun zelfstandigheid waarborgt en het overleg tussen hen bevordert. Globalisering, lange tijd bekritiseerd en gevreesd, brengt thans eenheid, wederzijds begrip, en sociale ontwikkeling voor alle mensen.”

Hoewel ik niet wist waar het ongewone stijgen mij zou doen belanden, vermoedde ik op dit punt in mijn droom, dat het zou voortgaan en mijn ziel nog meer zou verrukken met verheven visioenen. Daarom benaderde ik het volgende stadium met nieuwsgierigheid en vertrouwen, terwijl ik mijn blik van de Aarde afwendde, zonder eigenlijk te weten of ze echt was of niet.

... Cosmica lex successit !

Vierde stadium

Jovis auspiciis...

4

Voordat het weer begon op te stijgen, kantelde het ei, zodat de bovenkant de onderkant werd en omgekeerd. Het uiterlijk werd meer roodachtig gekleurd, terwijl tegelijkertijd de wand steeds dunner begon te worden. Vreemd genoeg, en ik weet niet door welke wonderbaarlijke middelen, had het kantelen op geen enkele wijze een uitwerking op mijn lichaam. Ik bleef rechttop in dezelfde positie staan.

Ik had de indruk dat dit stadium van mijn opstijgen veel korter duurde dan de vorige keren, alsof ik geteleporteerd werd in plaats van getransporteerd. Toch was mijn gezichtsveld breder geworden. De Aarde leek mij veel meer perspectief te hebben en op een veel grotere afstand te staan. Woorden kunnen de gewaarwordingen van mijn ziel op dat moment niet beschrijven. Net als tevoren, verscheen een etherische gestalte aan mij. De blauwachtige glans die ervan uitstraalde, versmolt bijna met het astrale blauw dat overal om mij heen was. Dit is hetgeen hij tot mij zei:

“Zie het Grote Werk van Jupiter: alle landen en de wereld als geheel worden door wijsheid bestuurd, waardoor de intermenselijke verhoudingen gebaseerd zijn op wederzijds vertrouwen en respect. De tijd dat de politiek partijdig en bekrompen was, ligt allang achter ons: zoals u kunt zien, is ze nu onlosmakelijk verbonden met de filosofie, en is het haar enige doel om, zonder onderscheid, een antwoord te bieden aan de volstrekt legitieme noden en wensen van alle mensen.”

... Cosmica lex successit !

Vijfde stadium

Veneriis auspiciis...

Op weg naar het volgende punt van stilstand had ik opnieuw het gevoel geteleporteerd te worden. Het ei bleef maar dunner worden, zodat ik de indruk kreeg dat het in kristal veranderde. De roodachtige kleur ervan werd steeds nadrukkelijker, wat echter geen invloed had op dat wat ik buiten kon zien: het maakte dit zelfs duidelijker.

Plotseling schoot mij het moment te binnen dat ik op de vijfde dag van de *Chymische Bruiloft*, de eer en het voorrecht had gehad om Venus te aanschouwen die diep in slaap was in een groot bed met baldakijn. Toen ik de etherische gestalte zag die mij tegemoet kwam, begreep ik waarom ik dit visioen kreeg. Vanuit mijn positie deed zijn smaragdgroene uitstraling mij denken aan het Noorder- en Zuiderlicht, de Aurorae aan de polen van de Aarde, die er zulk een typische gloed aan geven. Naar mij kijkend, zei de gestalte:

“Zie het Grote Werk van Venus: vrede regeert eindelijk op deze planeet, die al zo lang geleden aan u het leven schonk. Het gebruik van wapens is door alle landen uitgebannen. Alleen al het denkbeeld van oorlog doet de mensen walgen, zowel zij die regeren, als zij die geregeerd worden. Broederschap tussen individuen en volken is niet langer een utopie. Alle mensen brengen het in zichzelf op een hoger niveau, en laten het in hun dagelijkse leven tot uitdrukking komen. De mensheid leeft eindelijk in harmonie met de Universele Liefde.”

... Cosmica lex successit !

Zesde stadium

Saturni auspiciis...

Ik was graag langer op dit niveau van contemplatie gebleven, doch het ei begon weer te stijgen. Er straalde een soort wil of intentie van uit, die ik waarnam zonder haar te begrijpen. De dikte van het glas was nu zover afgenomen, dat ik de indruk had er met mijn vinger doorheen te kunnen steken, maar ik raakte het glas niet aan uit angst het te breken. Liever probeerde ik te raden wat mijn hart, mijn verstand en mijn ziel dit keer vreugde zou brengen.

Toen het ei tot stilstand kwam, was ik opnieuw sprakeloos bij zoveel schoonheid en zuiverheid. Hoe meer ik de Aarde beschouwde, des te meer ik het gevoel had dat ik één met haar en met de mensheid was. Wederom kwam er een etherische gestalte naar mij toe. Ondanks zijn donkerviolette uitstraling was deze zo sterk dat ik de gestalte uitstekend kon onderscheiden.

“Zie het Grote Werk van Saturnus: de wetenschap handelt in het werkelijke belang van de Mensheid en met volstrekte eerbied voor de Natuur. Ze ziet het als haar grootste taak bij te dragen aan het welzijn van alle mensen, ze verbetert hun leefomstandigheden en doet hun kennis toenemen of, nauwkeuriger gezegd, hun weten. Met andere woorden: de Wetenschap is diep humanistisch geworden en streeft oprecht naar het geluk van iedereen.”

... Cosmica lex successit !

Zevende stadium

Solis auspiciis...

Uit ervaring wist ik dat een mystieke droom – en dat was precies wat ik meemaakte – zich gewoonlijk ontvouwt volgens een patroon dat gebaseerd is op synchroniciteit, de wetenschap der getallen, en de wet van overeenstemming. Daarom, meer door de rede dan door intuïtie, vermoedde ik dat de hemelse opgang die ik met zoveel aandacht en vreugde onderging, voltooid zou worden met een zevende en afrondende etappe. Toen het ei dan ook wederom begon te stijgen, voelde ik mij als het ware bedroefd bij de gedachte dat ik daarna slechts kon afdalen, terug naar de wereld die ik had achtergelaten. Het gevoel van bedroefdheid bleef bij mij tot aan het door mij vermeende laatste punt van stilstand.

Het ei waarin ik mij nog steeds bevond, kwam inderdaad zacht tot stilstand. Het glas was zo dun geworden, dat ik het slechts dankzij zijn kleur kon waarnemen, die thans van een intens rood was. Ik kon nog steeds niet doorgronden hoe ik ondanks deze kleuring, die ik geleidelijk aan dieper had zien worden gedurende mijn hemelse opgang, nog steeds zonder enige vervorming kon zien wat er buiten was. Vanaf deze hoogte kon ik onmogelijk de Aarde onderscheiden, zo sterk straalde de aura uit die haar omgaf.

Daarop kwam er een etherische gestalte in een gouden gloed op mij af en zei met dezelfde onmiskenbare vriendelijkheid:

“Zie het Grote Werk van de Zon. Godsdienstigheid heeft voorgoed plaatsgemaakt voor een spiritualiteit die niet op geloof gebaseerd is, maar op weten. De overgrote meerderheid van de mensen aanvaardt het bestaan van de ziel als een feit, en weet dat zij op Aarde wonen om deze ziel te ontwikkelen, in contact met anderen. In plaats van God de Vader, Jaweh, Allah, Brahma of een andere god

te aanbidden, doen zij hun best de goddelijke wetten, in de zin van natuurlijke, universele en spirituele wetten, te begrijpen en te respecteren. De mensheid is op weg naar haar Regeneratie, en zelfs haar Reïntegratie.”

... Cosmica lex successit !

De woorden ‘*regeneratie*’ and ‘*reïntegratie*’ weerklonken nog in mij, toen ik uit de zes richtingen in de ruimte, de zes spirituele wezens zag naderen die in elk stadium van mijn hemelse opgang aan mij waren verschenen. Zij groepeerden zich in een cirkel rond het wezen dat zojuist tot mij had gesproken en intoneerden vervolgens negen keer de klank OM, op een toon die mij onbekend was. Bij de negende intonatie, terwijl ik vol verwondering toekeek, versmolten de zeven wezens en lieten een witte ster ontstaan, die met grote snelheid in de richting van de Aarde vloog en opging in het licht dat hiervan uitstraalde.

Enige ogenblikken later zag ik uit dit licht een gevleugelde gedaante van een enorme omvang te voorschijn komen. Naarmate deze dichterbij kwam, was er geen twijfel meer mogelijk: het was een Phoenix, de mythische vogel die de alchemisten zo dierbaar was. Toen ik hem op mij zag afkomen, dacht ik even aan een gravure die ik een paar dagen eerder weer eens had bekeken, in het boek *Die geheime Figuren der Rosenkreutzer* ... dat voor het eerst gedrukt werd in de 18e eeuw en dat voor de Rozekruisers altijd een hulpmiddel is geweest bij meditatie. Er staan twee tweekoppige Phoenixen in, waarvan de ene de Zon tussen zijn twee snavels houdt en de andere de Maan.

Voorbij de Zevende Hemel

Phoenicis auspicis...

Mij deze oude gravure herinnerend, beschouwde ik de Phoenix. Hij was majestueus en had een schitterend verendek, dat precies dezelfde kleur had als het ei waarin ik nog steeds zweefde. Terwijl ik dit waarnam, werd ik mij ervan bewust dat het ei volledig gedematerialiseerd was of liever dat het was vergeestelijkt en dat ik aan mijn lot was overgelaten. Het gevolg liet niet op zich wachten: ik viel de leegte in met een duizelingwekkende snelheid. Het was duidelijk dat ik tegen de grond zou slaan en zou omkomen ...

In enkele seconden herbeleefde ik de belangrijkste momenten van het leven dat nu tot een einde zou komen, met name die momenten welke met mijn Rozekruisersontwikkeling verband hielden, en ook die welke ik had ervaren met degenen die mij lief zijn en mij zo veel vreugde hadden gebracht. Ik ervoer echter angst noch spijt. Ik wist dat de dood niet het definitieve einde van ons bestaan markeert, doch slechts een overgang is van de ziel naar het spirituele gebied. Ik had weliswaar het gevoel dat ik in deze wereld nog steeds taken moest volbrengen, maar dat zou voor later bestemd zijn. Ik zal reïncarneren.

Toen ik op het punt stond de grond te raken, voelde ik mij beetgegrepen. Ik keek op en realiseerde mij dat de Phoenix mij zojuist voorzichtig in zijn klauwen had genomen en zodoende mijn leven had gered. En dat niet alleen, hij vloog weer op en nam mij mee ver voorbij de Zevende Hemel. Vanuit deze hemelse hoogte kon ik niet alleen de Aarde zien – nog steeds omhuld door het stralende licht van haar aura – maar ook de andere planeten van ons zonnestelsel; van Mercurius, de kleinste, tot Jupiter, de meest massieve. Ik nam ze echter niet op astronomische wijze waar; veeleer was ik mij bewust van de verborgen energie die van ze uitging. Ik begreep nu ook beter de betekenis en het belang van alles wat ik voordien had gezien.

De Phoenix begaf zich op dat moment in de richting van de Zon en liet de Aarde achter zich die, met verbazingwekkende

snellheid, tot niet meer dan een lichtgevende punt in de uitgestrektheid van de ruimte werd. Hoewel wij steeds dichterbij de Zon kwamen, kon ik ernaar kijken zonder verblind te raken. Ook werd ik op geen enkele manier gehinderd door de hitte van zijn stralen. Ik had eerder de indruk dat ik zozeer vergeestelijkte dat ik mij niet langer van mijn lichaam bewust was en me zuiver ziel voelde. Nimmer had ik een dergelijk gevoel van vrijheid, zuiverheid en vrede ondervonden.

Nu de Phoenix en ikzelf op het punt stonden om in de Zon op te lossen, maakte ik mij gereed om deze versmelting innerlijk zo bewust en intens mogelijk te ervaren. Op dat moment hoorde ik muziek van een etherische schoonheid, in vergelijking waarmee onze prachtigste symfonieën kinderspel leken. Het was ontegenzeggelijk de *'Muziek der Sferen'*, zo bemind door Pythagoras, de meest wijze aller wijzen. Op dat moment kwam in mij dit muzikale gedicht op, dat bekend is aan de Ingewijden:

«*Ut queant laxis
Resonare fibris
Mira gestorum
Famuli tuorum
Solve polluti
Labbii reatum
Sancte Ioannes*».

Getroost door deze kosmische zang liet ik mij vol vertrouwen opnemen in de Zon, nadat ik eerst de Phoenix voor een laatste maal in de ogen had gekeken en had bedankt; niet zozeer voor het feit dat hij mijn leven had gered, als wel voor datgene wat ik in zijn gezelschap had beleefd. Op precies dit ogenblik had ik het intense gevoel dat ik één met hem was – liever gezegd, dat mijn ziel één werd met zijn ziel en zo de *'Chymische Bruiloft'* leerde kennen, waarnaar iedere Rozekruiser verlangt. En toen kwam de Verlichting: ik ging in bewustzijn terug naar het begin van de Schepping; ik was getuige van de *'Big Bang'*, de verbijsterende kosmische explosie waaruit het Universum voortkwam dat zich vervolgens bleef uitbreiden naar de verste uithoeken van het Oneindige.

Ik zag ook hoe God – het absolute, eeuwige Bewustzijn, deze absolute en eeuwige Intelligentie en Energie – in het zich vormende Universum een zuivere en volmaakte Ziel ademde, en hoe deze Universele Ziel leven is gaan geven aan alle schepselen die gedurende eonen het Universum hebben bewoond. Wat ik als een vanzelfsprekendheid aanvoelde, werd mij toen bevestigd: er bestaat een oneindig aantal werelden in de Schepping, en die van ons is er één uit vele. Sommige ervan zijn meer en andere minder geëvolueerd.

Daarna zag ik, als in een versneld afgedraaide film, hoe de belangrijke stadia in de vorming van de Aarde zich ontrolden, van de oerstaat waarin ze aanvankelijk verkeerde, tot de vorming van de continenten die wij tegenwoordig kennen. Ik was ook getuige van het verschijnen van het leven, van de eerste schepselen die zich in de zeeën en oceanen ontwikkelden, via het veelbesproken rijk der dinosauriërs, tot aan de Mensheid zelf. De mensen vormen in dit opzicht geen apart rijk, maar zijn het eindresultaat van een evolutionair proces dat teruggaat tot de eerste schepselen die onze planeet bevolkten.

Vervolgens trok de geschiedenis van de Mensheid, die alle landen en tijdperken omvatte, voorbij op het scherm van mijn bewustzijn. In enkele ogenblikken zag ik vele gedenkwaardige gebeurtenissen. Vreemd genoeg waren ze alle positief en constructief, hetgeen mij weer deed terugdenken aan de wonderbaarlijke beelden die mij eerder waren getoond. Deze reis door de tijd maakte mij bijzonder gelukkig, en ik voelde hoe het vertrouwen dat ik altijd in de Mens had gehad, erdoor herleefde; ik weet immers dat hij van goddelijke oorsprong is, en dat de ziel die hem belevendigt, in zichzelf goed is.

Ik dacht dat de reis ten einde was gekomen, toen ik mijzelf zag in de periode dat ik mij voor het eerst bekendmaakte onder de naam Christian Rosenkreutz. Met ontroering beleefde ik opnieuw de inwijdingsreis die ertoe leidde dat ik de Orde van het Rozekruis oprichtte evenals de tijd die besteed werd aan het samenstellen van de kennis die mijn broeders en ik wilden doorgeven aan het nageslacht. In die tijd vermenigvuldigden wij het *Liber Mundi* nadat we het van ons eigen commentaar hadden voorzien.

Ik verheugde mij al op de gedachte om ‘vanaf de buitenkant’ te zien hoe mijn dood – of liever gezegd de overgang van mijn ziel – had plaatsgevonden, en om het graf te zien waarin mijn lichaam rustte, toen het geluid van een autoalarm mij plotseling uit mijn slaap wekte. Het was nog donker, maar liever dan weer te gaan slapen, stond ik op om zo nauwkeurig mogelijk op te schrijven waarover ik had gedroomd. Hierna mediteerde ik tot het aanbreken van de dag op de betekenis van al hetgeen ik had gezien, gehoord en gevoeld gedurende deze vreemde reis buiten tijd en ruimte, en ik dankte de God van mijn Hart voor de mij geschonken inspiratie.

De reden waarom ik de droom met u wilde delen, is dat deze naar mijn mening mensen tot denken zou kunnen aanzetten en tot hulp zijn. Ik ben mij er zeer wel van bewust dat in dit begin van het jaar 2016, de wereld nog ver verwijderd is van de idyllische visioenen die ik ontving gedurende de reis die ik heb beschreven als een *‘hemelse opgang’*. Zijn

situatie is op velerlei gebied nogal zorgelijk. Hebben deze visioenen dan ook waarde als voorgevoelens, of zijn ze slechts fantasierijke projecties van een toekomst, die ik de gehele Mensheid vurig toewens? Ik laat het aan uw oordeel over ...

Wie heeft er nooit gedroomd van een, zo niet volmaakte, dan toch op zijn minst betere wereld waar het voor iedereen goed leven is, ongeacht het land waarin hij woont? Deze droom kan werkelijkheid worden, wanneer wij dat echt willen. Vanzelfsprekend houdt het in, dat wij dienovereenkomstig handelen, zowel individueel als collectief. Vier eeuwen na de publicatie van de *Chymische Bruiloft van Christian Rosenkreutz*, is deze *Nieuwe Bruiloft* derhalve een boodschap van hoop, alsook een uitnodiging om ons thans voor ogen te stellen wat de toekomstige Mensheid kan en moet worden. Deze gedachte spoorde mij aan om u mijn droom te vertellen.

Waarschijnlijk weet u dat de alchemisten in het verleden voornamelijk werkten aan het transmuteren van onedele metalen in goud. Zij deden dit met behulp van de Steen der Wijzen, een zeer fijne substantie die zij verkregen door een proces dat zeven grote stappen omvatte. Sommigen van hen, waaronder ikzelf, wijdden zich niet aan de stoffelijke, maar aan de spirituele alchemie. Zij waren niet geïnteresseerd in het verkrijgen van goud, maar in het verwerven van wijsheid. Dit blijft het doel van de Rozekruisers die onder u leven, want ik weet hoezeer zij willen bijdragen aan het verbeteren van de wereld.

In de *Positio Fraternitatis Rosae Crucis*, in 2001 gepubliceerd door de Aloude Mystieke Orde van het Rozekruis kan men over de alchemie het volgende lezen:

“U weet ongetwijfeld dat de Rozekruisers uit het verleden de materiële alchemie beoefenden die erin bestond dat onedele metalen, met name tin en lood, in goud werden veranderd. Wat men vaak niet weet is dat zij zich ook toeleghden op spirituele alchemie. Wij, Rozekruisers uit de huidige tijd, hechten vooral belang aan deze vorm van alchemie, want

daaraan heeft de wereld meer dan ooit behoefte. Spirituele alchemie bestaat er voor ieder mens in dat hij al zijn gebreken omzet in de tegenovergestelde kwaliteiten om zo de deugden te verkrijgen die wij hiervoor genoemd hebben. Wij zijn namelijk van mening, dat juist deze deugden de menselijke waardigheid vormen, want de mens is zijn hoge status slechts waardig als hij deze tot uitdrukking brengt in wat hij denkt, zegt en doet. Het lijdt geen twijfel dat de wereld een betere plaats zou zijn indien alle mensen, ongeacht hun religieuze opvattingen en hun politieke of andere ideeën, hun best zouden doen die deugden te verwerven.”

In 2014 publiceerde de Rozekruisers Orde AMORC een tweede Manifest, getiteld de *Appellatio Fraternitatis Rosae Crucis*. Zoals de *Confessio de Fama* aanvulde, vult de *Appellatio de Positio* aan, waarbij de *Appellatio* zeker verband houdt met de droom die ik op deze pagina's aan u heb meegedeeld. Ik zou zelfs willen zeggen, dat dit tweede Manifest er de sleutels toe bevat en aangeeft hoe deze droom, deze utopie, werkelijkheid kan worden. Ik heb de *Appellatio* gelezen en goed overwogen, en wil u aanraden om hetzelfde te doen om zo deze *Nieuwe Chymische Bruiloft van Christian Rosenkreutz* zijn volledige betekenis te geven. Graag wil ik u daartoe een korte passage uit de *Appellatio* voorleggen:

“Antropologen menen, dat de moderne mens omstreeks 200.000 jaar geleden verscheen. Vergeleken met een mensenleven lijkt dat oud, maar in termen van ontwikkelingscycli is de mensheid in haar pubertijd en vertoont daar alle kenmerken van. Zij is namelijk op zoek naar haar identiteit, zoekt naar een doel in het leven, is zorgeloos en zelfs roekeloos, denkt dat ze onsterfelijk is en geeft zich over aan uitersten. Deze ontwikkelingsfase met al zijn moeilijkheden, beproevingen en mislukkingen, maar net zo goed met zijn genoegens, successen en hoop, is een noodzakelijke periode in de evolutie van de mensheid. Hierdoor kan zij opgroeien en volwassen worden, om zich tenslotte in materieel en spiritueel opzicht te verwezenlijken.”

Met deze gedachten laat ik u thans terugkeren naar uw werkzaamheden, en zal ik de mijne weer opnemen. Zoals ik in het begin

tegen u zei, blijf ik waken over de lotsbestemming van de Orde van het Rozekruis. Wellicht ontmoeten wij elkaar op een dag. In ieder geval wil ik u hierbij mijn allerbroederlijkste gedachten overbrengen en u mijn beste wensen voor Diepe Vrede toezenden, met hoop op de best mogelijke toekomst voor de gehele wereld ...

! R||L T E A E B O M O L

Verzegeld op 6 januari 2016

Rozekruisersjaar 3368

